

Internet-zavisnost

Zavisnost od interneta predstavlja niz aktivnih ponašanja na internetu. Kako i sam internet ima mnogo segmenata zavisnost mora biti i jeste drugačija. Zavisnici od interneta su osobe koje su opsjednute željom za provođenjem vremena na internetu. Kao i svaka druga zavisnost i ova se ne razlikuje u tome da stvara psihički poremećaj u glavi zavisnika.

Za zavisnost od interneta mogu reći da je relativno novi vid zavisnosti, ali to ne utiče na broj zavisnika. Smatram da je zavisnika od interneta, a naročito od društvenih mreža veoma lako primijetiti. To je osoba kojoj je bitnije virtuelno od realnog, satima je na telefonu i opsjednuta je objavljivanjem postova, ako ne objavljivanjem onda gledanjem drugih objava. Nijedna zavisnost na svijetu ne rezultira nekim dobrim stanjem ni tijela ni uma, dok ova u velikoj mjeri otežava normalno i aktivno funkcionisanje mozga usljed korišćenja pametnog telefona koji može da obavlja sve radnje za koje se možda treba malo pomučiti. U većini slučajeva kada je neko zavisnik od interneta nema privatan život i sve nade polaže u virtuelnu stvarnost. Ta virtuelna stvarnost mu se više sviđa, zato što unjoj može da bude bilo ko, ni ne mora da bude onaj ko ustvari jeste. Na mreži je svima lijepo, svi su srećni, nikome se ne dešavaju loše i neprijatne situacije i onda on kakav god da je mora biti takav da bi se uklopio u to novokomponovano „saršerstvo,.. Da nam je samo svima lijepo kao što nam je lijepo na društvenim mrežama, a da li nam je uopšte i lijepo to konstantno pretvaranje? Društvene mreže su svojevrsna maska, iza pseudonima može da stoji neki psihopata za kojeg ni ne znaš ko je, a nećeš ni znati. Iskrena da budem od društvenih mreža me zaboli glava, gluma je generalno jako težak posao, a na društvenim mrežama smo svi bar jednom bili glumci. A glumimo da bi nas prihvatili, i onda kad nas prihvate nama se to sviđa i onda nastaje zavisnost. Sa mog stanovišta osoba koja je zavisna od interneta ne može imati normalan stvaran život jer je upravo to bespravno u ruke dala virtuelnoj stvarnosti. I na mreži niko ne pita da li ti je dobro, već mora da ti bude dobro, a ako nije nemoj ni da budeš tu, nemoj da kvariš već dovoljno klimav mozaik laži i pretvaranja. Ja te ljude naravno i razumijem, teško je da se čovjek odupre, ipak lako je suditi ako nijesi bio na toj strani. Razumijem i da njima nije lako, da ih je vjerovatno nešto jako razočaralo u stvarnosti da sad bježe na to mjesto jer ih tješi i uliva im lažnu nadu. Ali na mreži mogu da upoznaju neku osobu koja može da ih izbavi iz toga i adekvatno im pomogne.

Drugarica me je jednom pitala da li znam koliko bi više stvari sada znale da nas naši smartfoni ne sputavaju i sprječavaju u tome. To me je navelo da se zamislim, i mislim da je odgovor –mnogo-, stvarno mnogo, ali to ne možemo znati, zar ne. To nijesmo ni u stanju da saznamo zato što su telefoni uvijek tu, zovu te i nagovaraju da se družiš sa njima. Zamislite da ste vi balon koji pluta po vodi za koji je vezan kamen, taj kamen je vaš telefon. Tako nas naš pomoćnik utapa, ali samo ako mu mi to dozvolimo. Da se ne lažemo svi smo to dozvolili, neko više a neko manje. I ja sam to dozvolila mom telefonu, ali do određene mjere koju mogu da kontrolišem i koju stavljam na minimum kad god

mogu. Međutim Google Classroom mi nekako to ne dopušta, taman završim sve obaveze i budem srećna jer mi je odjeljak za obaveze potpuno prazan, kad eto novi zadatak. Ali nijesam zavisna, mogu bez telefona i biram da sam bez telefona, onda se čude kad ne mogu da me dobiju kad me zovu ili šalju poruku. Ne želim da se osjećam obaveznom da automatski uzimam telefon u ruke i odgovaram na poruke. Moja obaveza nije da budem dostupna 24/7 kao što nije ničija drugo. Jer ako jeste, onda se mi, htjeli to ili ne, konektujemo za telefon nekom nevidljivom silom koja nas usisava. Još uz to, usisava naše vrijeme koje nikada više nećemo moći da vratimo ma koliko to željeli. Što je izgubljeno ne može se baš nadoknaditi kad nam to padne na pamet.

Na internetu možemo i da naučimo i to je ona dobra strana kojoj se nekako uvijek vraćam. Shvatam kako nastanak pametne tehnologije nije učinio da mi napredujemo, već da tehnologija napreduje, a mi izvjesno nazadujemo. Realno gledano, nazadujemo, a još za to plaćamo veliki novac za najnovije proizvode. Svi koji su na mreži, bili zavisni ili to ne, na one koji nemaju Instagram, koji generalno ne koriste internetske usluge gledaju kao na autsajdere koji na neki magičan način gube svoje vrijeme, a ne gube ga oni nego mi. Ljudska je glupost bezgranična, uvijek je to bila a uvijek će to i biti i zato želim da se svi mi malo odvojimo od telefona, da se malo više stvarno vidimo i uživo volimo. Ne treba nam budućnost otuđenosti već bliskosti, a možda je to ono što nam gospođa korona poručuje. Da budemo više sa svojim, a da budemo i više svoji, jer ako nijesmo mi MI ko će onda da igra naše uloge?

Nikoleta Lagator, II-2